

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 30 Αυγούστου 1955 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Θ'. Αριθ.— 215— Τμή Φύλλον Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ ἄμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησία δραχ. 30

"Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΤΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΑΥΤΑ;

Εἰς τὰς Καλάμας διεπράχθη κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου τὸ ἐγκλημα τοῦ ἀποσηματισμοῦ. Ἦρως τοῦ τερατουργήματος αὐτοῦ ὁ ἄλλοτε ἡγούμενος τῆς Πεντέλης, καὶ ἐπισκοπεύων τῆς Μεσσηνίας, θύμα δὲ ὁ ἀτυχὴς ἱερεὺς αἰδεσιμώτατος πατὴρ Νικόλαος Σμουρλῆς. Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ τῶν Καλαμῶν δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν, ἀλλὰ κανόνα.

Κανόνα συμπεριφορᾶς τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας». Κανόνα, ἀποδεικνύοντα τὴν πλαδαρὴν νωχέλεια τῶν ἐκάστοτε κυβερνώντων καὶ προδοσίαν ὑπὸ τούτων τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν. Ὅταν ὁ "πολιτικὸς κόσμος μὴς χώρας δὲν ἔχη τὴν ἠθικὴν δύναμιν νὰ πατάξῃ τὴν ἐπίσημον παρανομίαν τῶν ἐπισήμων παρανόμων καὶ νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς ἀφανεῖς καὶ ἀδυνάτους ἀδικουμένους, τότε τὴν χώραν αὐτὴν ἔπαυσαν νὰ κυβερνοῦν αἱ ἀξίαι, καὶ ἀφέθη ἔρμαιον τῶν κομματικῶν σκοπιμότητων. Δυστυχῆς Ἑλλάς! Αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν χώραν, μὲ τὸ ἔνδοξον καὶ πανέντιμον παρελθόν. Προπιλακίζονται ἱερεῖς, διαπομπεύονται σεβάσμιοι λειτουργοί, διώκονται ἀτηνῶς χιλιάδες Ἑλλήνων, κλείονται Ἐκκλησίαι, καταχρῶνται τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας τὰ ἀρμόδια ὄργανα καὶ οἱ πολιτικοὶ ἐπιδεικνύουν τὴν δραστηριότητά των εἰς τὰ φεστιβάλ καὶ εἰς τὰς φιλοφρονήσεις πρὸς τὰς κοσμικὰς Κυρίας. Ὅταν δὲ πιεσθῶν ἀπὸ τὰ θύματα μετέρχονται τὴν μέθοδον τῆς ἀναβαλλομένης ἀναβλητικότητος, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὰς παραμονὰς τῶν ἐκλογῶν καὶ νὰ ὑποσχεθῶν ἀπραγματοποιήτους ὑποσχέσεις!!!

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὅποιον μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ γνῶσις τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν ὅχι πλεον ὑπὸ τῶν πολιτικῶν, οἱ ὅποιοι τὰ ἀνέχονται καὶ τὰ υποθάλλουν, οὔτε ἀπὸ τοῦς πρίγκηπας τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης, οἱ ὅποιοι τὰ διατάσσουσιν· ἀλλὰ ἡ γνῶσις τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν

κατ' ἀρχὴν μὲν ὑπὸ τῆς Μιδᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, κατὰ δευτέρον λόγον δὲ ἀπὸ τὴν διεθνῇ κοινῇ γνώμῃ.

Ἡ ὑπόθεσίς μας εἶναι Ἐκκλησιαστικὴ. Καὶ ὥς ἐκ τούτου πρέπει νὰ πλαισιωθῇ μέσα εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ζεῖ ἐπέκεινα χρονικῶν καὶ τοπικῶν συμβατικότητων καὶ δὲν φοβεῖται τὸν κίνδυνον τῆς ἀνθρωπίνης Ἀθλιότητος.

Πέραν τῶν ὁρίων τῆς προσφιλοῦς μας Πατρίδος, τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαπῶμεν καὶ διὰ τὴν ὁποῖαν σεμνυνόμεθα, κατοικοῦν ἀδελφοὶ Ὁρθόδοξοι, μέλη τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας καὶ τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανίου Πατρός. Αὐτοὶ δὲ ἀποτελοῦν καὶ συνιστοῦν τὴν ἀνὰ τὴν ὀφῆλιον Στρατευομένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν καὶ ἡμεῖς ἀνήκομεν. Ἐχοῦν δὲ καὶ αὐτοὶ τὰς Ἱεραρχίας των, τὰς Ἐκκλησιαστικὰς τῶν Διοικήσεων καὶ νοσταλγοὺν καὶ αὐτοί, ἰσχυρότερον ἴσως τῶν Σεβασμιωτάτων τῆς Πατρίδος μας τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ πνεύματος αὐτῆς εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν.

Αὐτοὶ λοιπὸν γνωρίζουν τὰς διαπραττομένας ἀθλιότητας; τὴν δολοφονίαν τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας; καὶ τὴν ἀσέβειαν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν;

Ἐπιβάλλεται νὰ τὰ γνωρίσουν, ὥστε νὰ προσανατολισθῶν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς συγκλήσεως μὴς Πανορθοδόξου Συνόδου διὰ νὰ ἀναστηλώσῃ, ὅ,τι αἱ κατὰ τόπους «Αὐτοκεφάλαι» αὐθαίρεσαι κατεκρήμνισαν. Αὐτὸ τὸ καθήκον προβάλλει διὰ τὴν κίνησιν μας. Προσωπικὴ ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀδελφοὺς Ὁρθοδόξους πάσης γλώσσης, πάσης φυλῆς καὶ παντός ἔθνους.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τῆς ἀνθρωπότητος τῆς ὁποίας ἡ εὐθιεία ἐκρίθη ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς διὰ τὴν ἀτυχῇ Σπυριδοβλάν, ἀσφαλῶς θὰ ἀγανακτήσῃ ἀπὸ τὴν ἀποστέρησιν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως χιλιάδων συνανθρώπων

των. Κάτι ἤξερε ὁ αὐστηρὸς κ. Μπακόπουλος, ὅταν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ ὡς ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν κατέσχε τὴν ὑπὸ τοῦ τότε Διοικ. Συμβουλίου ἐκδοθεῖσαν ἀγγελιστὶ μαύρην βίβλον!

Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ προσθέσωμεν.

Πρέπει νὰ ἀπευθυνθῶμεν ἐκεῖ πού πρέπει νὰ μᾶς ἀκούσουν καὶ νὰ καταγγειλώμεν τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς ἀθλιότητας τῆς «Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας». Ἀρκετὰ ὑπεδύθημεν τὸν ρόλον τοῦ ἐπαίτου.

Στοχασμοὶ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ : ΕΓΚΛΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΟΝ ἢ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ;

Μέρος Β'

Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μία ἐτέρα ἀντίληψις περὶ πολέμου. Κατ' αὐτὴν ὑπάρχει ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μία λανθάνουσα δύναμις αὐτοκαταστροφῆς. Αὕτη εἰς περιπτώσεις πληθωρισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ ἐνεργεῖ διὰ τοῦ πολέμου, ὥστε νὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀνθρώπινος πληθυσμὸς καὶ νὰ καταστῇ ἀνάλογος τῶν βιολογικῶν δυνατοτήτων τοῦ πλανήτου μας. Τοῦτο ὅμως ἐλέγχεται μᾶλλον ὡς φαιδρὸν, διότι α) Οἱ πόλεμοι ἐγίνοντο καὶ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἐλάχιστοι εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις β) Ἡ αὐτοκαταστροφὴ δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ παράγοντα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, διότι εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὸ φίλτρον τῆς ζωῆς γ) Αἱ ἐκ τοῦ πολέμου συμφοραὶ δὲν προάγουν τὴν ζωὴν, ἀπ' ἐναντίας τὴν συντρίβουν.

Τὸ σπέρμα τοῦ πολέμου νὰ τὸ ἴδωμεν εἰς τὴν φιλονεικίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ φιλονεικία δύο ἀνθρώπων, ἥτις δύναται νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ δικαστήρια ἢ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀλληλοεξόντωσιν εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἐμβρυακὴ μορφή τοῦ πολέμου. Ἐλαττήριον τοῦ πολέμου εἶναι τὸ συμφέρον, ὅλη δὲ τρέφουσα αὐτὸν ἡ φαμφαρόνος ἀλλαζονεία καὶ τῶν δύο, ἥτις κάνει καὶ τοὺς δύο νὰ ἐπιζητοῦν τὴν ταπείνωσιν καὶ τὴν ἐξουθένωσιν τοῦ ἀντιπάλου, τὸν ὁποῖον θεωρεῖ πάντοτε κατώτερον καὶ τῆς ἀξίας τῶν καὶ τῆς δυνάμεώς τῶν. Εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ εἶναι μόνον τὸ συμφέρον γενεσιουργὸς αἰτία τῆς θανάσιμου ἀντιδικίας δύο ἀνθρώπων δύναται αὕτη νὰ ὀφείλεται εἰς ἀντιζηλίαν, εἰς φθόνον πάντοτε ὅμως ὅλη ἐκκαίουσα αὐτὸν εἶναι ὁ ἐγωϊσμός.

Ἡ ἐξυπηρέτησις ὅμως τῶν συμφερόντων μας, ἡ ἀντιζηλία, ὁ φθόνος καὶ ὁ ἐγωϊσμός εἶναι μορφαὶ καὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀμαρτίας, ἥτις δεσπάζει ἄλλοτε μὲν ἀσθενέστερον, ἄλλοτε δὲ ἰσχυρότερον ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ κοινωνίας.

Κατὰ συνέπειαν ὁ πόλεμος δὲν εἶναι ἐγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον εὐθύνονται μόνον οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ διπλωμάται· εἶναι κατὰστασις ἡθικῆς διαφθορᾶς καὶ συνέπεια τῆς τυραννίας τῆς ἀμαρτίας. Τρομακτικοὶ οἱ ἐν τοῖς πεδίοις τῶν μαχῶν πόλεμοι· σκλη-

ροὶ καὶ οἱ ἀνταγωνισμοὶ τῶν ἀλληλομισουμένων ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς φυλετικῆς, ἐθνικῆς καὶ πολιτικῆς ὁμάδος. Τὸν θάνατον προσφέρει εἰς τοὺς ἀλληλοσπαρασσομένους στρατοὺς ὁ φοβερός "Ἄρης" τὸν θάνατον κερδίζουν κατὰ τοὺς θανασίμους διαπληκτισμοὺς τῶν δύο φιλονικοῦντες. Πῦρ καὶ ἰόνετον ἐκτοξεύει τὸ στόμιον τοῦ τηλεβόλου ἢ πολυβόλου ὅπλου· πῦρ σφοδρότερον ἐξαπολύει ἡ γλῶσσα τοῦ συκοφάντου, τοῦ μνησικάκου, τοῦ ἀλλαζῶνος. Στρατὸς πεινῶντων, γυμνῶν, ἀσθενῶν παρελαύνουν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου. Στρατοὶ ἀθλίων καὶ δυστυχῶν διέρχονται τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπληστίας, τῆς πλεονεξίας, τῆς ἀδικίας τῶν πλουσίων τῆς αὐτῆς πατρίδος.

Τὸ πνεῦμα τοῦ πολέμου, τὸ πνεῦμα δηλαδὴ τοῦ βιαίου ἐγωϊσμοῦ, τῆς ἀδικίας, τῆς ἀρπαγῆς, τοῦ μίσους ὑπάρχει εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν φυσικότητα πού ὑπάρχει τὸ πῦρ εἰς μολυνθεῖσαν πλῆγην.

Οὐτοπία λοιπὸν τὸ κήρυγμα τῆς καταδικῆς καὶ ἐξορίας τοῦ πολέμου ἐκ τοῦ πλανήτου μας· τραγικὴ ψευδαίσθησις ἢ νοσταλγία μονίμου καὶ ἀδιατάρακτου εἰρήνης!

Ἄλλωστε ὁ πόλεμος, ὡς ἡθικὸν κακόν, ἀποβαίνει μέσον παιδαγωγοῦ προνοίας εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὁ δημιουργὸς τοῦ πολέμου ὁ Θεὸς, χρησιμοποιοῦ δὲ ὅμως τοῦτον διὰ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου. Ὅπως ἀκριβῶς δὲν εἶναι ὁ ἱατρός ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀνολγητικοῦ καὶ θεραπευτικοῦ παρασκευάσματος (φαρμάκου) χρησιμοποιοῦ δὲ ὅμως τοῦτο διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς υγείας τοῦ ἀσθενοῦς.

Μία εἰρήνη, ἡ ὁποία θὰ ἐκάλυπτε τὰ βρωμερότερα ὄργια τῶν ἀνθρώπων, τὴν κτηνωδέστερη σαρκολατρεία τους, τὴν ἀπανθρωπότερη ἀδικία θὰ ἦταν ἐξ ἴσου ἐνοχὴ μὲ τὸν γεωργὸ πού θὰ παρετήρει μὲ ἀπάθεια τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀμπελώνους του ἀπὸ ἀδηφάγους χοίρους, καταστρεπτικὰ ἀγριοκάτσια.

Ἡ ἐξάλειψις τοῦ πολέμου εἶναι δυνατὴ μόνο σὲ μιὰ κοινωνία ἀγγελικῶν καὶ ἁγίων ψυχῶν, πού δὲν κινοῦνται μέσα στὰ τέλματα τῆς ἡθικῆς βρωμίας, πού οἱ ἴδιες οἱ ἀκαθαρσίες τῆς γαστρομάργου κοιλίας των ἐδημιουργήσαν, ἀλλ' ἀναπνέουν τὸ ζωογόνο καὶ εὐωδιασμένο ἄρωμα τῶν ἡθικῶν, πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἀξιών.

Ἐν ὅσῳ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐξαρθοῦν στὸ ἐπίπεδο τῆς ὑπεροχῆς, πού προσδιορίζουν οἱ ἀξιώσεις τοῦ Σωτῆρος μας «ὅστις σὲ ραπίζει ἐπὶ τὴν δεξιὰν σιαγὸνα στρέφον αὐτῷ καὶ τὴν ἐτέραν» καὶ «ὅστις ἀπαιτήσῃ ἀπὸ σοῦ τὸν χιτῶνα, ἄφες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον» καὶ «ἴσθι εἰπὼν τῷ ἀντιδίῳ σου», δὲν θὰ λείβουν οἱ μάχες, οἱ ἀνταγωνισμοὶ, ὁ πόλεμος. Ὅσον οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦν νὰ τοποθετοῦν τὰ ὄρια τῆς ὑπάρξεώς των, μακρότερα ἀπὸ τὸ πραγματικόν τους ἀνάστημα (μιὰ χούφτα ἄμορφα κόκκαλα ἀνακατεμένα μὲ μπόλικο χῶμα) καὶ κοντύτερα ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἀνθρωπιστικὴν ἀξία, τὴν ἀγάπην (πού ἀγκαλιάζει μὲ τὴν ἴδια στοργὴν κάθε τι πού ζεῖ χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν εἶναι τριαντάφυλλο ἢ ἀγκάθι) θὰ συγκροτοῦνται σὲ μιὰ

θανάσιμη συμπλοκή, στὸν ἀγῶνα τοὺς νὰ φθάσουν τὴν ἀνύπαρκτη αὐτοπία τοὺς.

Ὅσο αὐτὸ τὸ τέρας, ὁ ἐγωϊσμός θὰ ἔχῃ τὸ θρόνος νὰ ἐμφανίζεται μὲ ἀρχιερατικὴ μίτρα, μὲ βασιλικὸ στέμμα, μὲ ὑπουργικὸ φράκκο, μὲ τὰ κουρέλια τῆς φτώχειας, μὲ τὰ στολίδια τοῦ πλούτου, τόσο ἡ ἀποπνιχτικὴ σκόνη, ποὺ θὰ σηκώνει στὸ πέραςμὰ του θὰ σκοτῶνῃ θανάσιμα τοὺς ἴδιους τοὺς ὑπηκόους του.

Σὰν γεγονὸς ὁ πόλεμος εἶναι ἡ φρικτωτέρα πληγή. Εἶναι ὅμως συνέπεια καὶ φυσιολογικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας, ποὺ κατέχει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴ. Εἶναι ἀκόμη χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα τῆς ἠθικῆς ἀτσίλειας τοῦ παρόντος κόσμου.

Εἶναι τόσο δραστικὸ τὸ μικρόβιό του μέσα στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία, ποὺ ἄλλοῦ σωριάζει σὲ μακαβρίους σωρούς πτώματα φιλησύχων καὶ χαρούμενων ἀνθρώπων, ἄλλοῦ διασπᾷ σφικτοδεμένες ἐνότητες καὶ δημιουργεῖ ἀντιμαχόμενες φατρίες, (χωρὶς νὰ σεβασθῇ οὔτε τὸν ἱερό χωρὸ τῆς Ἐκκλησίας), ἄλλοῦ σφικταγκαλιάζει σὲ μιὰ θανάσιμη πάλη δυὸ γείτονες, δυὸ συγγενεῖς, δυὸ φίλους ἁπλῶς γιὰ κτηματικὰς ἢ καὶ θρησκευτικὰς ἀκόμη διαφορὰς.

Ἡ δύναμις του στάθηκε ἰσχυρότερη ἀπὸ κάθε εἰρημιστικὴ νοσταλγία· κατέστρεψε ἀμφικτυονίες, διέλυσε συμμαχίες, δολοφόνησε κοινωνίες ἐθνῶν.

Ποῖος τώρα βλέπει τὸν πόλεμο σὰν κοινωνικὴ ἢ πολιτιστικὴ ἀρρώστεια ποὺ νικῆθηκε; Ποῖος μπορεῖ νὰ μετονομάσῃ ἓνα διάστημα ἀνακωχῆς σὲ ἐπικράτησι εἰρήνης; Ποῖος μπορεῖ νὰ πιστέψῃ, ὅτι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπλώθῃ στὸ ἡθικὸ λεπροκομεῖο τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸ θέλημά του;

Μελαγχολικὴ, μὰ πάντοτε βαρυσήμαντη ἀκούγεται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα «Ἐὰν θελήσετε καὶ εἰσακούσητέ μου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγητε· ἐὰν δὲ μὴ θελήσετε μηδὲ εἰσακούσητέ μου μάχαιρα ὑμᾶς κατίδεται».

Κέντρον τῆς εἰρήνης, μιᾶς ἀγνῆς καὶ θαυμασίας εἰρήνης εἶναι μόνον ὁ Χριστός. Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸς δὲν γίνεται καὶ κέντρον τῶν σκέψεών μας, τῶν συναισθημάτων μας, τῆς ζωῆς μας, τῆς κοινωνίας μας καὶ ἡ εἰρήνη του θὰ φυγαδεύεται.

Ὡ χριστιανοί, μὴ πονᾶτε γιὰ μιὰ τέτοια διαπίστωση. Μὴ φοβᾶστε ἀπ' τὴν πλὴν τρομαχτικὴν ἀναταραχὴν. Κλείστε στὴν ψυχὴ σας τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ σᾶς ὁ πόλεμος, ὁ ὁποιοσδήποτε πόλεμος ἔσβυσε...

Ἐνα μόνον πράγμα νὰ σᾶς στενοχωρῇ: Γιατί ἡ κιβωτὸς τῆς εἰρήνης, ἡ Ἐκκλησία Του, δὲν κινεῖται μέσα στὴν ὥραία ζωὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς εἰρήνης Του.

*Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανος. Ἀρχ)την Καλλιόπιον
Γιαννακούλοπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν,
ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ.
Ἀρχιμ. κ. Μετκοῦριον Καλοσκάμην ὁδὸς
Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν.*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ

ΚΡΙΣΙΣ Αἰῶν

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

Βαθύτατα συνεκίνησε τὴν διεθνὴ κοινὴν γνώμην ἡ τραγωδία τῆς θρυλικῆς καταστάσεως Σπυριδοῦλας. Πτωχὸ κορίτσι ἐγκαταλείπει τὸ ἥσυχο χωριὸ τῆς, διὰ νὰ ἐργασθῇ, νὰ ζήσῃ, νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειά τῆς. Θυσιάζει τὴν στοργὴν τῶν γονέων τῆς, τὴν χαρὰν τῶν παιδικῶν τῆς χρόνων, τὰ ἀγαθὰ τῆς μορφώσεως καὶ ἀντὶ νὰ ἀκούῃ γλυκύστοργες κουβέντες τῆς μανούλας τῆς ἀκούει τὴν γκρίνια τῶν δυστρόπων κυρίων τῆς, ἀντὶ νὰ παῖξῃ μὲ τὴν κόουκλαν τῆς, κινεῖ τὴν δυσανάλογη ἴσως μὲ τὸ ἀνάστημά τῆς σκούπα τῆς καθαριότητος. Καὶ τέλος ὑποβάλλεται στὰ φρικτώτερα βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα καὶ κατασυνεκίνησαν τὸν κόσμον ὅχι τόσο ἐκ τῆς φρίκης τῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς σαδιστικῆς πρωτοτυπίας τῶν βασανιστῶν τῆς.

Ἄν ὅμως ἡ Σπυριδοῦλα ἐστάθῃ εὐνοουμένη ἀπὸ τὴν θεὰ πρόνοια (τίς οἶδε πῶς σκεπτομένης καὶ ἐνεργούσης ἐν προκειμένῳ), ὥστε ἡ περιπέτειά τῆς νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰν ἀσύλληπτον κατὰ κόσμον εὐτυχίαν, ὑπάρχουν ἀναριθμητὰ δυστυχῆ πλάσματα. Πόσα ἐξ αὐτῶν φθίνουν, ὅπως τὸ προῶρως ἀποκοπὲν ἄνθος, εἰς τὰ διάφορα σανατόρια; Πόσα σκελετωμένα κορμάκια ἔχασαν γιὰ πάντα τὸ χαμόγελο καὶ προβάλλουν στὰ 10—12—15 τοὺς χρόνια μὲ τὴν σκοτεινὴν μελαγχολία βασανισμένου γέροντος. Πόσες Τιτίκες τοῦ Βίκτωρος Οὕγκω ἀργοπεθαίνουν στὰ δεσμάξιανθρώπων Θερναδίων, χωρὶς νὰ ἐλπίζουν νὰ ἔλθῃ κάποιος ἄγνωστος κύριος νὰ τὰ πάρῃ μακριὰ, σὲ εὐτυχισμένα μέρη; Ἀλλὰ καὶ τὸ ἀκόμη τραγικώτερον!

Πόσα τέτοια πλάσματα, ποὺ ἔφυγαν ἀπ' τὸ χωριὸ τοὺς, σωστά ἀγγελοῦδια, γιὰ νὰ συντηρήσουν μιὰ χαροκαμένη μανούλα, ποὺ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τάβλεπε πίσω ἀπ' τὸ φράχτη τοῦ πεντάφτωχου πατρικοῦ σπιτιοῦ, δὲν ἔπεσαν στὸ βοῦρκο τῆς διαφθορᾶς, ὅχι γιατί τοὺς ἄρεσε νὰ πουλᾶνε τὸ κορμὶ τοὺς, μὰ γιατί τὸ ξετοίπωτο ἀφεντικὸ βρῆκε τρόπο νὰ κλέψῃ ὅχι τίς οἰκονομίες τῆς στὴν τράπεζα, μὰ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν τιμὴ τοὺς;

Ποῖα εἶναι ἡ αἰτία ὧν αὐτῶν τῶν δραμάτων, ποὺ καθημερινὰ συμβαίνουν, κι ὅμως περνοῦν ἀπαράτηρητα; Τί στάθηκε ἀφορμὴ γιὰ τὰ μεσαιωνικὰ βασανιστήρια τῆς Σπυριδοῦλας; τὰ 50 δολλάρια! Τὸ χρῆμα, ἡ ὕλη. Ἡ συμπόνοια, ἡ ἀγάπη, ὁ σεβασμός, ὅλες αὐτὲς οἱ ὥραιες ἀξίες, ποὺ πρέπει νὰ στολίζουν τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐξαφανίζονται μπροστὰ στὸν ἀπαίσιο ὄγκο τῆς ὕλης. Αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος «οὐ

δύνασθε Θεὸν δουλεύειν καὶ Μαμμωνᾶ εἶναι ἀπόλυτο ! Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνυπάρξῃ ἡ ὕλη μετὰ τὸ πνεῦμα (σὰν σύνολον ἀξιών) τὸ κτῆνος μετὰ τὸν ἄνθρωπον, ἡ Φιλαργυρία μετὰ τὴν φιλανθρωπία, ὁ ἀλτρουϊσμός μετὰ τὸν ἀτομισμόν. Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ πόλεμοι δὲν ὀφείλονται στὴν ὑπερτροφικὴ ἀνάπτυξι ὕλικῶν ἀξιών καὶ στὴν ἀντίστοιχη κρίσι τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀξιών.

Ὁ ἔρως μετὰ τὴν ὕλη κάνει τὸν ἄνθρωπο προδότη, κτῆνος, ἄρπαγα, φονεῖ !

Σχολεῖο, Ἐκκλησία, οἰκογένεια πρέπει μετὰ φανατισμὸν νὰ ἐργασθοῦν γιὰ νὰ ἐμπεδώσουν στὰ παιδιά τίς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἀξίας τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ! Ἡ ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο, στὸν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο, πρέπει νὰ σταθῇ θεμέλιο τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων γενικώτερα ! Τὸ ζύγισμα τῆς ἀξίας ἑνὸς ἀνθρώπου νὰ μὴ γίνεται μετὰ τὸ χρῆμα, ἀλλὰ μόνο μετὰ τὴν καλῶσύνη του ! Δὲν ἔχει σημασία ἢ μᾶλλον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ σημασία, τί ἐπάγγελμα κάνεις, τί ροδχα φορᾷς, πόσα βγάζεις τὴν ἡμέρα ! ἀλλὰ μόνον ἡ καλῶσύνη.

Ὅλα εἶναι ζητήματα ἀγωγῆς. Ἡ Σπυριδοῦλα παύει νὰ εἶναι ἄτομο. Εἶναι συμβολισμός τῆς πονεμένης ἀνθρωπότητος τῆς σκληρὰ βασανισμένης ἀνθρωπότητος ἀπὸ τὴν θρασυτητα τῆς ὕλης.

Τὸ γεγονὸς ὅτι τόσοσ κόσμος, πλήθη ἀναριθμητὰ ἔτρεξαν πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου καὶ τῆς συμφορᾶς καὶ ἐξεδήλωσαν μιὰ θετικὴ καλωσύνη, δείχνει ὅτι στὰ βάθη τοῦ, ψυχικοῦ κόσμου ὅλων τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει μιὰ ἐμφυτὴ καλωσύνη. Αὕτῃ ἡ ἐμφυτὴ καλωσύνη μπορεῖ μετὰ τὴν χριστιανικὴ ἀγωγή νὰ πάρῃ συγκεκριμένες μορφὰς καὶ νὰ ὀφελήσῃ τὰ ἄτομα καὶ τίς κοινωνίες.

Εἴμεθα δημιουργημένοι κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ. Ἄν σταθῇ ἡ μεγάλη αὐτῇ ἀλήθεια θεμέλιο τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς μορφώσεως δὲν θὰ ὑπάρχουν σαδισταὶ καὶ τύραννοι οὔτε καὶ φρικτὰ θύματα.

Υπεύθυνος ὕλης Μανασιώτης Ι. Βρετάνος
Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐώρτασεν ἡ ἐν Λυκοβρύσει Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ὁσίας Εἰρηῆνης Χρυσοβαλάντου. Ἀφ' ἐσπέρας ἐγένετο ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς, μετ' ὃν ἐπηκολούθησεν Ὀλονύκτιος Ἀγρυπνία καθ' ἣν ἐλειτούργησεν ὁ Ἅγιος Πρόεδρος κ. κ. Χρυσόστομος, μετὰ πολλῶν κληρικῶν. Τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετὴν παρεκολούθησε πλῆθος κόσμου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέριξ χωρίων.

Ἡ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΧΡΥΣΟΒΑΛΑΝΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΛΥΚΟΒΡΥΣΣΩΣ

Τὴν 28ην π. ἡμ. Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐγένετο ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ὁσίας Ἡμῶν Μητρὸς τῆς Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου σεμνὴ ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐορτή. Πλήθος πιστῶν προσῆλθεν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀττικῆς διὰ τὴν τιμὴν τὴν θαυματουργὸν Ἀγίαν. Ἡ σεπτὴ καὶ ὁσιωτάτη Ἡγουμένη γερόντισσα Μελέτια προσχαρὴς ὑπεδέχετο τοὺς προσκυνητάς. Κατὰ τὴν 9 μ.μ. ἤρχισεν ὁ Μέγας καὶ κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς καθ' ὃν ἐχοροστάτησεν ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Χρυσόστομος, καθὼς καὶ κατὰ τὴν ἐπακολουθήσανσαν Ἀγρυπνίαν.

Τὴν δὲ Θεῖαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν οὗτος μετὰ πλειάδος ἱερέων, πρώτου τῇ τάξει ὄντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κυρίου Γαβριὴλ Καλασιμάκη. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ἐν μέσῳ τοῦ συγκεντρωμένου πολυπληθεστάτου—ὑπὲρ τοὺς χιλίους—σεμνοῦ Ἐκκλησιασματος, ὁ Πανιερώτατος, ὅστις διὰ τῆς ἐγνωσμένης ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον εὐφραδείας του, ρητορικῶν σχημάτων, καὶ βαθέως στοχασμοῦ ὑμνήσας τὸν θαυματουργὸν βίον τῆς ἐορταζομένης Ὁσίας, ἐξάρας αἶμα καὶ τὸν Μοναχικὸν βίον καὶ τὰ δι' αὐτοῦ θεῖα χαρίσματα, ἐξομοιούμενον μὲ τὴν ἱσαγγέλον Πολιτείαν, χάριν τοῦ ὁποίου Βασιλίσσαι καὶ Αὐτοκράτορες ἐγκατέλιπον τὰ Βασιλικά Σκήπτρα καὶ τὰς πορφύρας καὶ βύσσους ἵνα περιβληθῶσι τὸ ταπεινὸν ῥάσον τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἔφερεν διὰ τῆς σεμνῆς πολιτείας εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐγένετο ἡ περιφορά τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου, ἡ ὁποία κεκαλυμμένη πάντοθεν χρυσῷ καὶ κατάφορτος ἐκ τῶν πολυτίμων ἀφιερωμάτων, ἐβαστάζετο ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων Ἱερέων, οἱ

ὁποῖοι ἐπευλογοῦντος καὶ τοῦ Πανιερωτάτου περιέφερον ταύτην πέριξ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κειμένης εἰς τὴν μαγευτικὴν θέσιν τῆς Λυκοβρύσσεως τῆς περιβαλλομένης ὑπὸ ὀργιαστικῆς βλαστήσεως καὶ τῶν δροσερῶν ἀρδευτικῶν ὑδάτων. Ἔλαβε χώραν καὶ δευτέρα λειτουργία ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν Ἀγίων Θεοδώρων ὑπὸ τεσσάρων Ἱερέων, προεξάρχοντος τοῦ αἰδεσιμολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου κ. Γαβριὴλ Σταματελάτου.

Τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον, τὸ Ἱερατεῖον καὶ τοὺς λοιποὺς ἐντιμοτάτους προσκυνητάς ἐδεξιοῦτο ἡ Ὁσιωτὴ Ἡγουμένη Γερόντισσα Μελέτια, πρὸς τοὺς ὁποίους προσέφερε τὰ πατροπαράδοτα καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἀρμόδια γλυκίσματα καὶ ἀναψυκτικά.

Περὶ δὲ τὴν Μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα κατὰ τὰ εἰωθότα τῶν Ἱερῶν Μοναστηρίων, διανεμηθέντος τοῦ γεύματος εἰς τὸ πλεῖστον τῶν προσκυνητῶν.

Ὅτις δύνοντος τοῦ ἡλίου ἔληξε καὶ ἡ ὥραία αὐτὴ καὶ σεμνὴ πανήγυρις καὶ οἱ πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τῆς Ἀγίας ἐπανακάμπτοντες εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν, ἠὺχαρίστουν τὴν ὁσιωτάτην Καθηγουμένην Μελετίαν Μοναχήν διὰ τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτοῖς ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης καθαριότητος Ἀβραμιαίαν φιλοξενίαν λαμβάνοντες παρ' Αὐτῆς τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἐν ταύτῃ δὲ ὕμνουν καὶ ἐδοξολογοῦν τὸν Θεὸν τὸν δόντα τοιαύτην χάριν καὶ ἐξουσίαν εἰς τοὺς Ἀγίους Αὐτοῦ, καὶ δὴ εἰς τὴν τιμημένην καὶ ἐορτάζουσαν Ὁσίαν καὶ θαυματουργὸν *Εἰρήνην τὴν Χρυσοβαλάντου.*
Βασ. Μ. Σπαθόπουλος

Ἡ ἐκ τῶν σεισμῶν ἀνοικοδομήσεις

Ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἡμῶν κ. Χρυσόστομος, ἐν μέσῳ τοῦ κλήρου κατὰ τὴν αὐτὴν ἐορτὴν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου

Ὁ Ἱερός Ναὸς Γ.Ο.Χ. Βόλου, ὅστις ἀνοικοδομήθη ἐκ τῶν ἐρείπων, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ ἀναταπονήτου ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Ναυπλίου. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὸν κληρικὸν καὶ ἐλπίδας ὅτι οὗτος θὰ φροντίσῃ καὶ διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν τρομερῶν πληγῶν τοῦ παραρτήματος.

Διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ὀρθόδοξοι
χριστιανοὶ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν
ποῦ τοὺς ὑπόσχεται ὁ Ἰάπας
προσχωρῶντας εἰς αὐτόν

Ὑπὸ ἸΩΑΝΝΟΥ ΖΙΑΚΑ

Μελετώντας τὴν Μεγ. Στρατιωτικὴν καὶ Ναυτικὴν Ἐγκυκλοπαιδεῖαν κατὰ τὸ ἔτος 1943, ἀντιέγραψα ὀλίγα τινὰ ἐξ αὐτῆς, τὰ ὅποια ἂν καὶ ἀναφέρονται ἐπὶ τὸ πλεῖστον περὶ τῶν ἐν Ἀγίῳ ὄρει διαδραματισθέντων τότε ἐκ μέρους τῶν Λατίνων γεγονότων εἰς βάρος τῶν ὀρθοδόξως βιούντων Μοναχῶν, πιστεύω ἐρχόμενα εἰς φῶς καὶ μελετώντας αὐτὰ καὶ οἱ τωρινοὶ χριστιανοὶ πῶς θέλουσι ἴδῃ καὶ καταλάβει τί εἶδος Δόξα καὶ μεγαλεῖον τοὺς ἀναμένει ὑποτασσόμενοι εἰς τὸν Παπισμόν.

Διὰ τοῦτο καὶ δίδω πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἱστορικὴν ταύτην μελέτην ἵνα οἱ εὐσεβεῖς ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τοῦ καιροῦ τούτου ἴδωσι καὶ ἐννοήσωσιν τὴν δολιότητα τῶν ὑποσχομένων καὶ πῶς πᾶς τις ὑποτασσόμενος εἰς τὸν Παπισμόν ὡς ὀρθόδοξος ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ. Πρὸς δὲ στῶμεν καὶ αὐθις καλῶς ἀγωνιζόμενοι καὶ περιφρονούντες, τὸν τιμαφλῇ τοῦτον θησαυρὸν τῆς ὀρθοδοξίας τὸν ὁποῖον οἱ αἱρετικοὶ ἐπιβουλεύονται καὶ ἐποφθαλμιοῦν οὐχὶ διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα τῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀνακατεύσουν τοῦτον μὲ τὴν ὕλιν τοῦ βορβόρου τῆς Πλάνης καὶ τῆς κακοδοξίας τῶν. Καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὰς ἐκλήσεις καὶ τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις τοῦ Πάπα. Διότι ἡ Παπικὴ προπαγάνδα τῇ συνδρομῇ ὅλων τῶν Δυτικῶν Κρατῶν καὶ πασῶν τῶν αἱρετικῶν συστημάτων, οὐκ ἔπαυσεν ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἀπὸ τοῦ νὰ μετέρχεται κάθε τρόπον καὶ μέσον ἵνα προσηλυτίσῃ τὴν ὀρθόδοξον Ἀνατολὴν καὶ γίνῃ ἔτσι ὁ πάπας κυρίαρχος ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ὁ πραγματικὸς πόθος τῶν Παπῶν αὐτὸς εἶναι, καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν τείνουν πᾶσαι αἱ ἐνέργειαι καὶ προσπάθειαι τῶν. Διότι τὸ ἡγεύρουν καλὰ πῶς ἂν δυνηθοῦν νὰ προσηλυτίσουν τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθοδοξίαν τὸ πᾶν ἐκέρδισαν καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ ἡ ἡμέρα τῆς πλήρους ὑποταγῆς τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὰ Παπικὰ σκῆπτρα.

Ἐπειδὴ ἡμεῖς εἴμεθα ὁ βράχος ὑπὸ τὸν ὁποῖον πάντα τὰ μανιώδη κύματα τῆς κακοδοξίας θραύονται, διὰ τοῦτο καὶ τὰ βέλη αὐτῶν πολλαπλῶς καὶ ποικιλοτρόπως καθ' ἡμῶν ἀενάως ἐκτοξεύονται.

Στῶμεν λοιπὸν καλῶς καὶ ἄς μιμούμεθα καὶ ἡμεῖς πάντοτε τὸ παράδειγμα τῶν προγόνων μας ὀρθοδόξων, οἵτινες κἀλλιον ἡμῶν διέβλεπον τὸν κίνδυνον ἐκ τῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς ὑποταγῆς τῶν εἰς τοὺς Λατίνους. Διὰ τοῦτο ἐπροτίμησαν καλύτερα τὸ σαρκεῖ τοῦ Τούρκου καὶ τὸ γαταγάνι τοῦ Γεντισάρου ἀπὸ τὴν Παπικὴ καλύπτρα καθ' ὅσον ἐὰν ὑπέκυπτον εἰς αὐτὴν δὲν θὰ ὑπῆρχεν σήμερα οὔτε ὀρθοδοξία ἄλλ' οὔτε καὶ ἑλληνικὴ πατρις οἱ πάντες θὰ ἐλατινίζοντο.

Ἰδοὺ τώρα τί ἀναφέρονται ἐν τῇ Μεγ. Στρ. καὶ Ναυτικῇ Ἐγκυκλοπαιδεῖᾳ «Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Θεονίκης ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν 24 Αὐγούστου

1185 ὑπέστη καὶ ὁ Ἀθῶς τὴν ἐπιδρομὴν αὐτὴν καθ' ἣν πλείστοι Μοναὶ ἐσπλήθησαν καταληφθεῖσαι ὑπὸ τῶν ποικίλων τῆς Δύσεως ἱερατικῶν ταγμάτων. Αἱ διαμαρτυρίαι τῶν ἐκδιωχθέντων Ἑλλήνων Μοναχῶν πρὸς τε τὸν Πάπα Ρώμης Ἰννοκένιον Γ' καὶ τὸν Λατίνον Βασιλέα Κων)πόλεως Ἐρρίκον, ἐπέτυχον ἐν τινι μέτρῳ περιστολῇ τῶν Λατινικῶν βαρβαροτήτων, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν τερατισμὸν αὐτῶν, τέρμα εἰς αὐτὰ ἔθεσαν τὰ Ἑλληνικὰ ὅπλα.

Ὁ Δεσπότης τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρος ἄγγελος Κομνηνὸς ἐκδιώξας τοὺς Λατίνους ἐκ Θεο)νίκης ἀπῆλλαξε καὶ τὸν Ἀθῶ τοῦ Λατινικοῦ ζυγοῦ. Τὴν παλινὸρθωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Αυτοκρατορίας ἐν Κων)πόλει 1251 ἐπηκολούθησαν δεινὰ διὰ τὸν Ἀθῶ συμφοραί. Ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος διὰ λόγους σκοπιμότητος, ὑπογράψας τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ δεχθεὶς τὴν ὑποταγὴν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ρώμην, εὐρέθη ἀντιμέτωπος ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Εἰς τὴν ἐξέγερσιν ἐκείνην πρωταγωνίσθησαν αἱ Μοναὶ καὶ δὴ αἱ τοῦ Ἀθῶ. Μάτην ὁ Βασιλεὺς Μιχαὴλ προσεπάθησε διὰ πλείστον ἐνεργειῶν νὰ πείσῃ τοὺς Ἀγιορείτας ὅπως προσχωρήσουν εἰς τὰς ἰδέας του.

Οἱ Πατέρες τοῦ Ἀγίου Ὄρους εὐλαβεῖς τηρεῖται τῶν Πατρῶν ἔμειναν ἀμετάπειστοι παρ' ὅλας τὰς ἐπιδαψιλευθείσας αὐτοῖς εὐεργεσίας καὶ τὰς ἀσκηθείσας κατ' αὐτῶν πολλαπλὰς πιέσεις, καθ' ὅς οὐκ ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἐθανατώθησαν ὑπὲρ Λατινοφρόνων (δρα βιβλίον «Δίστομος ρομφαία» σελίς 112 ἐνθα ἀναφέρεται καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων).

Καθ' οὗς δὲ αἰῶνας οἱ ἀγιορεῖται Πατέρες ἐκλυδωνίζοντο ὑπὸ τῆς τουρκικῆς δουλείας καὶ συχρόνως εἰργάζαντο ἰδρύοντες σχολεῖα καὶ τυπογραφεῖα ἵνα ἐξαγάγωσιν κατὰ τὸ δυνατόν τὸ Ἔθνος μας ἐκ τοῦ σκοτούς τῆς ἀμαθείας, εἰς ὃ εἶχε βυθισθῇ μετὰ τὴν πτώσιν τῆς αυτοκρατορίας μας, οἱ πάπαι τῆς Ρώμης ἐξηκολούθουν τὰς ἀκατονομάστους προσπάθειάς των ἵνα προσηλυτίσουν τὴν Ἑλληνορθόδοξον ἀνατολὴν καὶ πραγματοποιήσωσιν τὸν προαιώνιον πόθον των, δηλαδὴ ὑποταγὴν τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὸν Παπισμόν διὰ νὰ γίνουν κυρίαρχοι ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν. Τὰ ὄργανα τῆς ἐν Ἀνατολῇ Παπικῆς προπαγάνδας, διέβλεπον ὅτι ἂν ἐπετυγχάνετο ὁ προσηλυτισμὸς τῶν Μοναχῶν τοῦ Ἀγίου Ὄρους εὐκόλα θὰ παρσέυρετο εἰς τὸν καθολικισμόν οὐ μόνον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ Ρωσσία. Τοιοῦτον ἦτο τὸ πόρισμα τῶν ὑπὸ τοῦ Καθολικοῦ Κολλεγίου τῆς Ρώμης συλλεγεῖσιν πληροφοριῶν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν τῷ 1628.

Καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν κατεστρώθη ὁλόκληρον σχέδιον διὰ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Καὶ ἐστρατολογήθησαν ἀρνησίθερσοι Ἕλληνες καὶ ἐξεπέμφθησαν καθολικοὶ μοναχοὶ καὶ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν οἱ ἀνὰ τὴν Ἀνατολὴν Καθολικοὶ Ἐπίσκοποι καὶ τὰ τάγματα τῆς Μάλτας καὶ οἱ Ἰησουῖται καὶ οἱ διπλωματικοὶ καὶ Προξενικοὶ πᾶλληλοι τῆς προστάτιδος τοῦ Καθολικισμοῦ Γαλλίας. Ἐπεζητήθη ἡ ἰδρυσις καθολικῶν Μονῶν καὶ καθολικῶν σχολειῶν ἐν Ἀθῶ. Ἀθωνῖται μοναχοὶ ἐκλήθησαν εἰς Ρώμην, χρῆμα διετέθη ἀφθονον καὶ

ἐνέργειαι διπλωματικαὶ παρὰ τῇ Τουρκικῇ Κυβερνήσει κατεβλήθησαν σύντονοι.

Ἄλλ' εἰς μάτην ὅλαι αἱ ἐνέργειαι τῶν αὐτῶν. Οἱ ἀγιορεῖται ἀκλόνητοι ὡς οἱ βράχοι ἐπὶ τῶν ὀπίων ἔκτισαν τὰ ἱερὰ αὐτῶν ἐνδιατήματα δὲν ἐνέδωσαν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐνέπεσε εἰς τὰ Παπικὰ δίκτυα καὶ ὁ Ἄθως παρέμεινε πιστὸς θεματοφύλαξ τῶν Ἑθνικῶν καὶ θερηκευτικῶν παραδόσεων τῆς πατρίδος. Τοιουτοτρόπως ὁ ἱερὸς Ἄθως καὶ οἱ ἐν αὐτῷ μονάζοντες διὰ τῆς ἀξιοθαυμάστου αὐτῶν ἐμμονῆς εἰς τὰ Πάτρια κατόρθωσαν νὰ τηρήσουν ἀλώβητον τὸν Ἑλληνικὸν καὶ ὁρθόδοξον χαρακτῆρα του.

Οὕτε ὁ Τουρκικὸς ζυγὸς, οὕτε ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ Δυτικῶν Κρατῶν ὑποστηριζόμεναι Παπικαὶ ἐνέργειαι ἴσχυσαν ν' ἀλλοιώσουν ἔστω καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τὴν μορφήν του.

Ὁ Ἄθως δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἡ ἱεροτάτη τῶν Ἀκροπόλεων, εἶναι μιὰ ζωντανή γωνία τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους εἰς τὴν ὁποίαν, μόνην ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδέποτε ἔπαυσαν μνημονευόμενοι οἱ ἀοίδημοι βασιλεῖς ἡμῶν καὶ νὰ τηρῶνται οἱ τύποι καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Εἶναι τέλος ἓνα κολοσσιαῖον Μουσεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ ζηλοτύπως φυλάσσονται ἅπαντα καὶ ἀνεκτίμητα τῆς πατρίδος καὶ τῆς θερηκείας ἡμῶν κειμήλια.

ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Θαυμάζει ὁ νοῦς μου καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν πηδᾷ ἡ καρδιά ὅταν λογιᾶμαι τῶν παλαιῶν χριστιανῶν τὴν ἀρετὴν καὶ εὐσέβειαν καὶ πάλιν τρέμω ὅλος καὶ φρίττω ὅταν στοχάζομαι τῶν χριστιανῶν τοῦ καιροῦ τούτου τὴν ὀλίγην εὐλάβειαν.

Ἐκεῖνοι χριστιανοὶ καὶ εἰς τὸ ὄνομα καὶ εἰς τὰ ἔργα. Τοῦτοι εὐσεβεῖς εἰς τὴν ἔξωθεν φαντασίαν, ἀμὴ ἔσωθεν ἀσεβεῖς καὶ πολλὰς φορὰς ἄθεοι. Νομίζουσιν μύθον τὸν οὐρανόν, φαντάσματα νοὸς τὴν κόλασιν καὶ ποιητῶν ψευδολογίας τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια.

Τότε ἔφρευαν εἰς τὰ δάση ὡσὰν νὰ ἦταν θηρία καὶ ἦσαν ἄγγελοι τώρα κατοικοῦν εἰς τὰς χώρας καὶ φαίνονται ἄνθρωποι, ἀμὴ μὴ τὰς τόσας ἀμαρτίας εἶναι καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα χειρότεροι.

Τότε δὲν εἶχαν εἰς τὰ χεῖλη παρὰ δοξολογίας καὶ ὕμνους, τώρα ὅρκους καὶ λόγια τόσον βλάβημα ὅπου κάτω στὸν Ἄδην δὲν ἀκούονται φοβερώτερα. Τότε νηστεῖαις, ἀγρυπνίαις, προσευχαῖς μαρτύρια, τώρα χοροὶ, κωμωδία, θέατρα καὶ ἡ φροντίδα ὅλη ὅχι διὰ τὴν ψυχὴν ἀλλὰ διὰ τὴν σάρκα. Ἐφλεγεν ἐκείνην τὴν καρδίαν μιὰ καὶ μόνη ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὰ Οὐράνια. Φλέγει καὶ τούτους, ἀλλὰ ἀκαθάρτου καὶ ρυπαρῆς ἀγάπης ἡ φλόγα καὶ ἡ αἵματος ἐπιθυμία τῆς σαρκός. Ἐκεῖνοι διὰ νὰ μαρτυρήσουν τὴν Πίστιν, διὰ νὰ κηρύξουν τὸν Χριστὸν ἔχουν καὶ τὸ αἷμα τῶν καὶ τὴν ζωὴν.

Τοῦτοι αἱματόνουν τὰς χεῖρας καταπατοῦντες καὶ φύσιν καὶ μόνον διὰ μιάν ἐκδίκησιν.

Ἐκεῖνοι ταπεινοὶ δὲν ἔβλεπον παρὰ τὸν πηλὸν μετὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάτθησαν.

Τοῦτοι ὑπερήφανοι εἶναι ἄλλοι ἐωσφόροι καὶ καὶ γίγαντες Θεομάχοι.

Εἰς ἐκείνους πάντα Εὐρήνη πάντα ἀγάπη, εἰς τούτους πόλεμοι ἔχθραις ἀλληλομαχίαις. ὦ ! δυστυχία τῆς Χριστιανικῆς Πολιτείας, ὦ καιροὶ, ὦ ἔθνη !.

Δὲν εἶχαν ἀδαμάντηνον τὸ στήθος καὶ ἀπὸ σιδηρον τὴν καρδίαν ὅπου νὰ μὴν ἀκούσῃ τὰ κέντρα τῆς σαρκὸς καὶ ταῖς σιταῖς τοῦ ἔρωτος. ἄνθρωποι ἦσαν καὶ ἐκεῖνοι, εὐγενεῖς, τρυφεροὶ, νέοι εὐμορφοὶ πλούσιοι. Ἐβλεπαν ταῖς ἀναπαύσεις ὅπου τάσσει ἡ σάρκα, ταῖς τιμαῖς, ταῖς ἀξίαις ὅπου δίδει ὁ κόσμος καὶ ὅσας προξενοῦσι τὰ πλούτη χαρὰς καὶ ξεφαντώσεις.

Ὅμως μετ' ἐνδοξον πόδα καταπατῶντας καὶ εὐγένειαν καὶ νεότητα καὶ εὐμορφίαν καὶ σάρκα καὶ πλούτη. Γυμνοὶ ἀγκάλιασαν τὰ πάθη, πασίχαροι τὸν σταυρὸν διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὸν παράδεισον καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Βρέφος μικρὸν ἦτο ὁ Μυροβλήτης Νικόλαος, ἀλλὰ εἰς ταῖς ἀγκάλαις τῆς Μητρὸς του εὐρισκον τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου, καὶ νηστεύοντας ἀπὸ τὸ Μητρικὸν γάλα ἐτρέφετο καὶ πρὶν γνωρίσῃ τὸν κόσμον μετὰ ταῖς νηστεῖαις.

Παιδίον ἦτο ὁ Προδρόμος Ἰωάννης καὶ εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Ἐλισσάβετ ἡγιασμένος, ἀλλ' ἀφίροντας ταῖς χώρας, ἔφυγε γλήγορος εἰς τὰ δάση καὶ ἐνδεδυμένος μετὰ δέματα ζώων, μετὰ ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον ὅπου ἔτρωγεν ἐβασάνιζε τὴν σάρκα, ὡσὰν νὰ ἦταν εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν ἓνας ἄγγελος. Εὐγενὴς γὰρ βασίλισσα ἦταν ἡ Πάνσοφος Αἰκατερίνα, ὅμως μεγαλόψυχῃ ἐψήφισε περισσότερον τὸν σταυρὸν παρὰ τὸ βασιλικὸν σκήπτρον καὶ μετὰ περισσότεραν ὁρεξὶν ἐδέχθη διὰ τὸν Χριστὸν τοὺς δαρμούς, παρ' ὅπου ἄλλος ποτὲ ἤθελε δεχθῇ τιμαῖς καὶ ἐπαίνους.

Πόσα κάλλη εἶχεν ἡ Παρθένος Ἀνθοῦσα. Πόσα πλούτη ὁ Ἀλεξανδρείας Ἰωάννης ; Μ' ὅλα ταῦτα ἐκείνη μετὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ Προσώπου τῆς ἔσμιξεν τὰ κάλλη τῆς ψυχῆς καὶ φεύγοντας εἰς ταῖς ἐρημίαις δὲν ἀνέπνευσε τὸ κορμὶ εἰς ῥόδα καὶ κρίλους, ἀμὴ εἶχε στρώμα τὴν ξερὰν γῆν καὶ ταῖς πέτραις. Καὶ τοῦτος μετρῶντας τὸ χρυσίον εἰς τὰς χεῖρας τῶν πτωχῶν ἠγόρασεν τὸν παράδεισον.

Παρετήρησε ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον καὶ θέλεις ἰδεῖν πῶς ἡ τράπεζα τοῦ Παύλου τοῦ Ἐρημίτου ἄλλο δὲν ἦτο παρὰ μισὸς ἄρτος, ὅπου δι' εὐσπλαγχίαν τοῦ ἔφερε καθ' ἡμέραν ἓνας κόρακας.

Στοχάσου τὸν Μ. Ἀντώνιον καὶ θέλεις εὐρεῖν νὰ ἔχη δὲν λέγω σκέπην ἀλλὰ καὶ στολὴν μιὰ ψάθαν. Ὁ Πέτρος ἀπὸ τὸν σταυρὸν ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, ὁ Παῦλος μετὰ μιάν μάχαιραν ἀνοῖξε τὸν Παράδεισον. Ὁ Σμύρνης Πολύκαρπος μέσα ἀπὸ τὴν φωτιὰν ἐπήδησεν εἰς τοὺς Ἀστέρας, καὶ ἀπὸ ἐναν ὑψηλὸν στήλον Δανιὴλ ὁ στυλῆτης. Καὶ εἰς βραχυλογίαν ὅλοι ὅσοι χαίρωνται τὴν Ἀθανάσιαν, ἢ μετὰ πάθη καὶ ταλαιπωρίας τῆς σαρκὸς, ἢ μετὰ τὸ ἴδιόν των αἷμα καὶ θάνατον τὴν ἀπόκτησαν.

Καὶ σὺ φιλάργυρος δὲν λατρεύεις παρὰ τὸν χρυσόν, γαστρίμαργος δὲν προσκυνᾷς παρὰ τὴν κοιλίαν, φιλόσαρκος δὲν ξετρέχεις παρὰ ταῖς ἡδοναῖς. Ὑ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΤΡΑΙ.—Τοὺς ἐν Χῷ ἀδελφοὺς τοῦ Παραρτήματος ἡμῶν Πατρῶν ἐπισκέφθη ὁ Πανος. Ἀρχιμ. κ. Καλλιόπιος Π. Γιαννακόπουλος παραμείνας παρ' αὐτοῖς καὶ πνευματικῶς ἐξυπηρετήσας ἐπὶ διήμερον. Ἐτέλεσε δὲ καὶ τὴν βάπτισιν τοῦ τέκνου τοῦ ἐξαίρετου ἐν Χῷ ἀδελφοῦ κ. Κων. Καραβᾶ, τὸ ὁποῖον ἀνεδέχθη ἐκ τῆς Ἱ. Κολυμβήθρας ἡ δις Ἀδαμαντία Πανούτσιου δημ)σσα ὀνομάσασα τοῦτο Παναγιώτην.

ΔΡΑΜΑ.—Τὸ Α.Σ. ἐπισκέπτεται συνεχῶς τοὺς βουλευτάς, πᾶζον αὐτὸ διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν αὐτομάτων μας. Ὁ ἱερεὺς κ. Μιχαὴλ Ν. Σαββόπουλος μετέβη εἰς τὸ παρ)μα Ἀγίου Ἀθανασίου, εἰς τὸ παρ)μα Γ.Ο.Χ. Καβάλλας. Τῆς Παναγίας ἐτελέσθη μεγαλοπρεπῆς τελετὴ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω δραστηρίου κληρικῶς μας (Μιλτιάδης Κωνσταντινίδης)

Εὐβλιοκρασία

Ὑπὸ τοῦ αἰδεσιμωτάτου πρεσβυτέρου κ. Μιχαὴλ Σαββόπουλου ἐξεδόθη βαθυστόχαστον ποιημάτων «τὰ Πάτρια» ἥτοι ἀπάντησις εἰς τὸν ἀστρονομοῦντα ἀρθρογράφον τοῦ περιοδικοῦ «Ἐφημέριος Ἀθηνῶν καὶ ἄλλα. Πρόκειται περὶ ἀξιολόγου μελέτης, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ διαβάσουν ὅλοι. Ἀντίτυπα ἀντὶ 5 δρχ. διατίθενται καὶ ἐκ τῶν γραφείων μας.

ΠΕΝΟΗ

ΠΑΥΛΑΙΝΑ ΚΟΡΡΕ

Εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ συνταγ)ρχου ἑ.ἀ. κ. Κων)νου Κορρε πληγείσαν δεινῶς ἐκ τοῦ ἀδοκῆτου θανάτου τῆς θυγατρὸς τῶν δδονιάτρου συνεπείᾳ δυστυχήματος ἐπισυμβάντος ἐν Νάξῳ, ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» καὶ πλείστοι ἀδελφοὶ ἐκφράζουσιν τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά των καὶ εὐχονται εἰς τὸν Ὑψιστον ὅπως μετριάσῃ τὸν βαθὺν πόνον των καὶ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τῆς προσφιλοῦς των Παυλίνας.

περήφανος πετᾶς εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπερβαίνει τὰ νέφη.

Καὶ μὲ τοιαῦτα ἔργα ἐλπίξης τὴν ἀπόλαυσιν τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν καὶ τὴν συντροφίαν τῶν Ἀγγέλων. Ὅχι ποτέ. Δὲν εἶναι δυνατόν γιατί εἰς τὰ οὐράνια δὲν ὀδηγοῦν παρὰ αἱ νηστεῖαι, αἱ χαμενείαι, ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ προσευχὴ, ἡ ἐγκράτεια, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, ἡ εὐσπλαγχνία πρὸς τὸν πλησίον. Κάμε ὅ,τι ἔκαμαν οἱ Ἅγιοι καὶ τότε θέλεις ἀπολαύσει καὶ ταῖς χαραῖς τῶν Ἀγίων. Νήστευε μὲ τὸν Μ. Βασίλειον ὅπου ἀπὸ ταῖς πολλαῖς νηστεῖαις ἐφαίνετο ὁ Ἱεράρχης πλασμένος μόνον μὲ κόκκαλα καὶ τότε θέλεις κερδίσει ταῖς τρυφαῖς ὅπου τώρα χαίρωνται εἰς τὸν Παράδεισον.

Ἐξμεθα κράτος νόμου ἢ κράτος αὐθαρεσιῶν ;

Ἡ βιοπραγία ποὺ ἐγένετο εἰς βάρος τοῦ ἱερέως μας τῶν Καλαμῶν μὲ τὰς μεθόδους τῆς βίας δὲν εἰμεινεν ἀναπάντητος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πανελλήνιον ἀγανάκτησιν ποὺ ἐσοήκωσεν καὶ ἐστηγματίσεν αὐτοὺς ποὺ ἐτόλμησαν νὰ σχίσουν ράσσα ἱερέως καὶ νὰ διαπομπέσουν τὴν ἱερότητα τῆς ἀποστολῆς του, ὁ κομποιηθεὶς ἱερεὺς ὑπέβαλεν μήνυσιν ἐναντίον τῶν ὀρνάνων αὐτῶν, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἐκπροσωποῦν τὴν ὑπέροχον Ἑλλάδα μας, καὶ ζητεῖ τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν των διὰ νὰ διαλάμψῃ οὕτω τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἐπιστροφή τῆς ἱστορίας εἰς σκοτεινὰς ἐποχάς.

Εἰς τὴν μήνυσιν ἐξιστορεῖ μὲ τὰ μελανότερα χρώματα τὴν βάνουσον καὶ ἀπρεπὴ συμπεριφορὰν τριῶν αἰτόμων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰς πράξεις των ἔδειξαν ὅτι στεροῦνται καὶ τῆς ἐλαχίστης θρησκευτικῆς ἀγωγῆς, ἀφοῦ χρέος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νὰ σέβεται τοὺς κληρικοὺς παντὸς θρησκευτικοῦ δόγματος, καὶ τῶν ὁποίων τὰς τοιαύτας «ὕπηρεσις» πρὸς τὸ ἔθνος μας ἀποκαλεῖ αὐτόχρονα ὑπονομευτικὰς πράξεις. Ἄν ὁ Ἑλληγικός, Ἀσὸς ὁ ὁποῖος διεξάγει σκληρόν ἀγῶνα ἐπιβιώσεως μέσα εἰς τὰ ἰσχυρὰ ρεύματα τῆς παρούσης ἐποχῆς, ἔχει τοιοῦτους φίλους τί νὰ τοὺς κάμῃ τοὺς ἐχθρούς.

Αὕτην τὴν στιγμὴν καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην μὲ τὴν ὑποτροπὴν τῶν ἱεροεξεταστικῶν μεθόδων κρίνεται αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις τῆς ἐν Ἑλλάδι δικαιοσύνης καὶ κατ' ὁκολουθίαν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Ἡ πανελλήνιος κατακραυγὴ καὶ ἀγανάκτησις μίαν μόνον ἀξίωσιν προβάλλει : Τὴν τιμωρίαν τῶν ἐνόχων.

«Ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου»

Δὲν εἶναι εὐχάριστος ἡ ἔντασις τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων. Ὁ κάθε χριστιανὸς πρέπει ἐκ βαθέων νὰ ἐπιπαιεῖται τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ εὐχεταὶ ὑπὲρ τῆς Εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ τὸ τέλος, Θεοῦ συνεργοῦντος νὰ ἐπιπρατήσῃ ψυχραῖα καὶ δὲν λάβῃ τὸν λόγον ὁ ὀχλοκρατικὸς φανατισμός.

Τὸ «Ἅγιον Ὅρος»

Ἀδελφοὶ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπισκέφθησαν τὸ κέντρον τοῦ Μοναχισμοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς τὸ Ἅγιον Ὅρος. Συζήτησαν καὶ συνομιλήσαν μὲ πολλοὺς ζηλωτὰς πατέρας. Τὰς ἐντυπώσεις των θὰ τὰς ἀναπτύξουν εἰς ἰδίων ἀρθρον. Τονίζομεν ὅμως εἰς τὸ σημεῖον μᾶς αὐτὸ τὸν τεράστιον κίνδυνον ἐκ τῆς λειψανθείας, ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ ἀγιώνυμος αὐτὸς τόπος καὶ ὅστις κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκριτον εὐσέβειαν (;) τῶν φηγάδων τοῦ ἐπιγείου αὐτοῦ παραδείσου.

«Ὅποιος σπέρνει θύελλας θερίζει κεραινονός»

Οἱ πιστοὶ τοῦ Ἰσλὰμ εἰς Τουρκίαν μαίνοται κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατριαρχείου. Ἐμνήσθησαν φαίνεται παλαιῶν ἡμερῶν δόξης τῆς ἡμιμελίνου καὶ ἐξόπνησεν ἐντὸς των ὁ ἀσιατικὸς ἀγριανθρωπισμός. Ἡ Ἑλλὰς καὶ οἱ χριστιανοὶ μολοντί δὲν ἔχουν πρόθεσιν ν' ἀπαντήσουν εἰς τὰς χυδαίας αὐτὰς προκλήσεις ἐν τοῖτοις πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι ὑποχωρήσεις εἰς ζητήματα ἀρχῶν ἐκ μέρους μας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν. Νὰ μᾶς συγχωροῦν οἱ ἀσπονδοὶ φίλοι μας ποὺ δὲν εἴμεθα ἀρκετὰ ἡλίθιοι διὰ νὰ τοὺς χαρίσωμεν τὴν Κύπρον καὶ νὰ προσπέσωμεν ἑκείναι εἰς τὸν Προφήτην.